

behandlet den militære Rettergangspleie. Det er aabenbart rimeligt og naturligt, at den ærede Minister har villet afvente den civile Strafferetspleies Omordning eller i alt Fald komme til Kundskab om, hvad det blev til med den, hvorvidt man gik ind paa de Forslag, der maatte fremkomme, derom, forinden han stred til Omordningen af den militære Rettergangspleie, og jeg maa erkjende ligesom den ærede foregaaende Taler, at dette Lovforslag ikke i og for sig præjudicerer navnlig de Forandringer i Værnethingsreglerne, som man maa erkjende for hensigtsmæssige, saaledes at de borgerlige Forbrydelser, der begaaes af Militære, udgaa fra det militære Værnething og væsentlig overgaa til det borgerlige Værnething. Men jeg skal kun sige, at det forekommer mig oienlynt, at, naar dette Lovforslag bliver det Grundlag, hvorefter der skal dømmes, vil det klarlig betinge, at der i Krigsretterne i de Retter, der skulle anvende Loven, maa være juridiske Elementer, og det meget faste og stabile Elementer. Det vil være umuligt at anvende en saadan Lov uden et juridisk Element, i alt Fald umuligt at anvende den paa en nogenlunde fornuftig Maade uden endog et dygtigt juridisk Element. Vi maa erindre, at det ikke forholder sig med denne Straffelov som med den borgerlige, at, naar man har den for sig, har man det Hele eller i alt Fald det for alle væsentlige Forbrydelser hele Grundlag, hvorefter der skal dømmes, liggende for sig, ordnet paa en Maade, hvorved det er let at komme ind deri. Lovforslaget, som det er, forudsætter hele den borgerlige Straffelovgivning som sin Grundvold og som sin Baggrund, saa at den, der skal anvende det, maa være fuldstændig bekendt med hele den borgerlige Straffelovgivning, ikke blot med Hensyn til Bedømmelsen af de borgerlige Forbrydelser, som Militære begaa, men ved selve Bedømmelsen af militære Forbrydelser, som de begaa, idet Grundfætningerne, hvad man kalder den almindelige Del, jo skulle hentes fra den borgerlige Straffelovbog, som man altsaa maa være paa det Reue med, og dertil kommer, at selv om man holder sig indenfor denne Straffelovbog med Hensyn til selve de militære Forbrydelser, er den jo saaledes affattet, at man

ingenlunde ved at have alle disse Tilfælde for sig har samtlige de Forseelser og Forbrydelser, som Militære kunne begaa. Der er jo nemlig en høit betegnende Paragraf, som jeg kunde kalde en generel Klausul, nemlig § 161, hvor der, efterat man først har faaet alle de andre Paragrafer, tilsidst kommer den Bestemmelse, at „den, som handler imod, forsømmer eller i alt Fald ikke med den tilhørlige Nøiagtighed efterkommer de ham efter almindelige Reglementer eller Anordninger, Krigsvæsenet vedkommende, efter særlige Forskrifter eller i Følge Forholdets Natur paaliggende Pligter, skal, forsaavidt ingen anden særskilt Straf er fastsat for den begaaede Brøde, anses med Fængsel“, og naar det er Officerer eller Andre, stiger Straffen endogsaa meget høit. Det ses altsaa, at, skjøndt det ved første Diekast ser ud, som om Slutningsparagrafen af dette Lovforslag gaar ud paa at hæve alle de tidligere militære Straffebestemmelser, idet der staar: „fra samme Tid ophæves saavel alle i Krigsartikelsbrevene indeholdte som ellers for Krigsmagten givne Straffebestemmelser“, er dette dog ikke anderledes at forstaa, end at selve de Straffe, som findes i disse forskjellige Anordninger, Reglementer og andre Bestemmelser, bortfalde, og at, forsaavidt ikke en anden Straf efter denne Lov er anvendt, skal den i § 161 foreskrevne Straf anvendes, men det er tillige ganske oienlynt, at denne § 161 medfører, at i det Hele alle saadanne Forhold, som enten ifølge tidligere Reglementer eller Anordninger eller — som det endogsaa hedder — særlige Forskrifter efter Forholdets Natur ere strafbare, fremdeles for Militære ville vedblive som strafbare Forseelser. Jeg vil derfor sige, at det forekommer mig klart, at der i Krigsretterne fremtidig maa være juridiske Elementer, og jeg vil end yderligere sige, at det maa være stabile, stadige, faste og vedvarende Elementer. Dette Lovforslag er i endnu høiere Grad end den borgerlige Straffelov indrettet i sin Grundvold efter det saakaldte Viddeystem, det System, hvorefter man saavidt mulig undgaar at specialisere Graderne i de enkelte Forbrydelser, men derimod giver Straffen en stor Vidde, og giver Retten en Afgjørelse indenfor et stort Raade-